

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI MỐT
NGỒ VƯƠNG THỊ ĐEM LÒNG PHẢN TRẮC

Vương phu nhân tũm tũm cười ngồi xuống đất nói :
- Lý tướng công ! Tướng công lấy được Tiên Chi rồi nhưng có biết thần vật đó diệu dụng thế nào không ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Thực tình tại hạ không hiểu gì về cách diệu dụng của Tiên Chi . Có điều tại hạ tin rằng trong võ lâm chẳng thiếu gì người hiểu rõ .

Vương phu nhân nói :

- Nếu tướng công phải kiếm người hợp tác thì sao bằng hợp tác với lão thân có phải hay hơn không ?

Tần Nhi nói :

- Tiểu ty bất tài song cũng biết chỗ diệu dụng của nó .

Vương phu nhân sững sốt hỏi :

- Cô nương cũng biết ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Vậ phu nhân không nên ỷ vào tài mình .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi cười hỏi :

- Cô nương có thể nói cho lão thân nghe được không ?

Vẻ mặt bà trở nên nghiêm trọng, bà thủng thẳng nói tiếp :

- Nếu cô nương biết chỗ diệu dụng của Tiên Chi thật thì lão thân đi ngay lập tức .

Tần Nhi đáp :

- Nghe giọng lưỡi phu nhân thì dường như tiểu ty nhất định không thể biết được .

Vương phu nhân nói :

- Tình thực mà nói thì số người biết lợi dụng Tiên Chi ở trên đời này thực chẳng có mấy . Ngoài lão thân chỉ còn hai ba người mà thôi .

Lý Hàn thu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tại hạ không có ý độc chiếm con Tiên Chi này đâu, hướng chi mẹ con phu nhân lại sẵn được nó . Nếu không để cho phu nhân một phần thì tại hạ cũng không đành lòng .

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công xử sự như vậy khiến lão thân kính phục vô cùng .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu mẹ con phu nhân vui lòng cùng đi với bọn tại hạ thì cần phải ưng thuận hai điều kiện .

Vương phu nhân hỏi :

- Điều kiện gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Một là không được sinh lòng gian tà mưu đoạt Tiên Chi để hưởng thụ một mình .

Vương phu nhân gật đầu đáp :

- Cái đó là lẽ tự nhiên .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Điều thứ hai là chúng ta đã ở với nhau thì phải hết lòng thành thực đừng ra dạ riêng tây .

Vương phu nhân nói :

- Cái đó đã hẳn .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Phu nhân đã chân tâm hợp tác cùng tại hạ, thì dĩ nhiên tại hạ phải để phu nhân cùng hưởng thụ Tiên Chi .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân nói như vậy nhưng bọn văn bối tin thế nào được ?

Vương phu nhân hỏi lại :

- Cô nương mà không chịu tin thì muốn lão thân phải làm gì ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu phu nhân có lập lời trọng thệ thì bọn văn bối mới tin được .

Vương phu nhân nhìn Lý Hàn Thu, trịnh trọng nói :

- Lý tướng công là một nhân vật đáng tin cậy, lão thân không nghi ngờ gì nữa

.

Bà mỉm cười cất tiếng tuyên thệ :

- Lão thân mà có nhị tâm sẽ bị thiên tru địa lục .

Tần Nhi tủm tủm cười nói :

- Phu nhân đã tuyên lời trọng thệ, dù bọn văn bối không tin thì cũng phải tin.

Lý Hàn Thu cầm con Tiên Chi giao cho Vương phu nhân nói :

- Cái này giao lại do phu nhân giữ lấy .

Vương phu nhân đón lấy con Tiên Chi nghiêm nghị nói :

- Tướng công tin cậy lão thân như vậy, thật là một điều hân hạnh cho lão thân

.

Lý Hàn Thu nói :

- Bây giờ chúng ta đã hợp tác thì dĩ nhiên đều là người chân thật .

Vương phu nhân ôm chặt con Tiên Chi thở phào một cái nói :

- Nguy hiểm quá ! Nguy hiểm quá !

Bà nói mấy câu này khiến cho Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi băng khuâng không hiểu gì cả . Hai người cùng nhìn chăm chú vào mặt Vương phu nhân, ngờ ngẩn xuất thần .

Vương phu nhân cười mát nói :

- Nếu lúc này Tiên Chi còn ở trong tay Phương Tú thì chỉ đêm nay của quý muôn thừa sẽ bị chất kịch độc thấm vào .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân đã hạ độc vào bụng con Tiên Chi rồi thật ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Cô nương không tin thì để lão thân lấy ra cho mà coi .

Bà thò tay vào bọc Tiên Chi lấy một cái bình ngọc nhỏ . Bà mở nắp bình lấy một ít phấn trắng, rồi bốc đất lấp lên .

Vương phu nhân thủng thẳng nói :

- Chất độc này rất ghê gớm nhưng phát tác rất chậm chạp . Chỉ thò tay sờ vào con Tiên Chi rồi ngấm ngấm vận chuồng lực là bóp nó nát dừ . Nếu không có đủ cơ hội để sờ vào Tiên Chi thì chỉ liệng mạnh một cái cho vỡ bình ngọc là chất độc sẽ tán vào toàn thân con Tiên Chi rất mau chóng .

Tần Nhi la lên :

- Trời ơi ! Thần vật muôn đời mà phu nhân nỡ hạ độc ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân chịu cay đắng mấy năm trời mới bắt được vật này thì khi nào cam tâm để kẻ khác cướp lấy hưởng thụ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân đã có chỗ nào nhất định để tìm đến chưa ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân đã chuẩn bị chỗ ẩn mình từ trước rồi .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu vậy hay ! Phu nhân dẫn Tần Nhi cùng đi !

Tần Nhi hỏi :

- Còn tướng công thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ trở lại Phương Gia Đại Viện một chuyến .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Tướng công đi không được đâu !

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ biết rồi ! Phương Tú đã bố trí cơ quan trùng điệp để chờ tại hạ .
Nhưng tại hạ không đi không được .

Tần Nhi thở dài nói :

- Tiểu tỳ biết là tướng công có thể kể ra đến mười cái lý do không đi không được, nhưng tiểu tỳ chỉ có một lý do để khuyên ngăn tướng công . Tướng công không nên ỷ vào vận hên mà liều lĩnh . Tướng công nhất định đi thì e rằng dư nhiều lành ít .

Lý Hàn Thu nói :

- Dù tại hạ biết rõ dẫn thân vào nơi rừng kiếm núi đao cũng không lùi bước .

Vương phu nhân hỏi :

- Vì lẽ gì tướng công nhất định phải mạo hiểm như vậy ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ đã nhận lời người ta yêu cầu đến giúp đỡ mà người ta chưa làm xong việc thì tại hạ không đi thế nào được ?

Vương phu nhân nói :

- Nhưng hiện tình đã khác rồi . Lão thân cảm thấy Lý tướng công thật không nên trở lại Phương Gia Đại Viện nữa .

Tần Nhi hỏi :

- Phải chăng tướng công quan tâm đến sự an nguy của Lôi Phi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Tần Nhi nói :

- Lôi Phi là người cơ cảnh, e rằng y đã rời khỏi Phương Gia Đại Viện . Sao tướng công còn liều lĩnh dẫn thân vào nơi nguy hiểm .

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công hãy cùng đi với lão thân đến chỗ ẩn bí đã dự định để lão thân dùng Tiên Chi tăng gia công lực cho tướng công rồi hãy trở lại Phương Gia Đại Viện cũng chưa muộn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Như vậy mất bao nhiêu thời gian ?

Vương phu nhân đáp :

- Thời gian eo giãn, lâu cũng được mà chóng cũng được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngắn nhất là bao lâu ?

Vương phu nhân đáp :

- Ngắn nhất là ba tháng .

Lý Hàn Thu nói :

- Ba tháng cũng lâu quá .

Tần Nhi nghiêm nghị nói :

- Dù tướng công có thể tăng gia công lực trong khoảnh khắc cũng không nên trở lại Phương Gia Đại Viện ngay .

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên chưa kịp trả lời thì Tần Nhi đã nói tiếp :

- Tiện thiếp ở trong Phương Gia Đại Viện đã lâu năm nên hiểu rõ tình trạng trong đó . Phương Tú quyết không dám chính thức đối nghịch với quan nha . Lão cướp Ngự sử đại nhân đưa đi nhưng đã phóng thích rồi . Còn Lôi Phi ư ? Tài trí và kinh nghiệm giang hồ của y đủ để tự bảo vệ . Khi y thấy tình hình khó bề an toàn là chuồn ngay . Đằng y ẩn nấp khôn khéo được thì tướng công tới đó có bổ ích gì hay chỉ làm bộc lộ hành tung của y mà thôi ?

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tần cô nương nói vậy là chí lý . Lý tướng công đừng trở lại Phương Gia Đại Viện nữa .

Tần Nhi nói :

- Tiệp thiếp cùng Vương phu nhân và tử tử đây kể ra đối phó với nhân vật võ lâm khác thì có thừa, nhưng đối phó với những tay cao thủ quyết chí sang đoạt Tiên Chi thì lại không đủ . Tướng công nên cùng đi để bảo vệ Tiên Chi .

Vương phu nhân nói tiếp :

- Tần cô nương nói phải lắm ! Lý tướng công đừng đắn đo gì nữa .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Thôi được ! Tại hạ đành đi theo các vị ...

Chàng đảo mắt nhìn Vương phu nhân hỏi :

- Chỗ đó cách đây bao xa ?

Vương phu nhân đáp :

- Chỗ bí ẩn này không có tên . Mời tướng công đi theo lão thân là được .

Rồi bà cất bước tiến về phía trước .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi một cái rồi đi theo Vương phu nhân .

Bốn người lật đặt cấm đầu mà chạy . Dọc đường chẳng ai nói câu gì .

Nơi đây vẫn ở trong phạm vi tai mắt của Phương Tú nên mấy người không muốn nói chuyện .

Vương phu nhân tăng gia cước lực đến tột độ mà chạy . Đoàn người đi một mạch được chừng hai ba chục dặm mới dừng bước .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy chỗ dừng chân là một khu hoang dã bát ngát . Xa xa có một toà nhà tranh cách đó chừng bốn năm chục trượng .

Vương phu nhân hạ thấp giọng xuống nói :

- Các vị chú ý nhìn bốn mặt . Nếu đích xác không có người theo dõi thì chúng ta chạy lẹ vào trong căn nhà tranh kia .

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Không hiểu mẹ này muốn giở trò gì đây ? Mình phải đặc biệt lưu tâm mới được .

Trong lòng nàng ngấm ngấm quyết định chủ ý, nhưng ngoài miệng không nói gì .

Dường như Vương phu nhân cũng biết Lý Hàn Thu và Tần Nhi chưa tín nhiệm mình . Bà nhìn Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Xin tướng công đi cùng lão thân !

Đoạn bà cất bước đi trước Lý Hàn Thu theo sau chạy tới trước căn nhà tranh.

Hai cửa căn nhà này đều đóng chặt, Vương phu nhân không lên tiếng gọi , phóng chuông đánh ra . Cánh cửa kẹt mở, bà chạy ngay vào trong nhà .

Lý Hàn Thu thò đầu ngó vào thì thấy phòng khách đầy cát bụi . Màng nhện chằng chịt trong góc nhà .

Lý Hàn Thu khẽ hỏi :

- Phu nhân biết trước căn nhà tranh này trống rỗng rồi ư ?

Vương phu nhân gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Ngày trước mẹ con lão thân từng trú ở căn nhà tranh này lâu lắm.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng rồi nói :

- Phu nhân dẫn bọn tại hạ tới đây để ôn lại giấc mộng ngày trước, hay còn có dụng tâm gì khác ?

Lúc này Tần Nhi và Vương đại cô nương đã chạy vào sảnh đường tới bên cạnh Vương phu nhân .

Vương phu nhân đáp :

- Hỡi ôi ! Phương Tú có tai mắt khắp nơi . Bất luận chúng ta nấu hình ở đâu cũng khó mà tránh khỏi con mắt giám thị của chúng .

Tần Nhi hỏi :

- Vậy ẩn ở trong nhà tranh này cũng không được an toàn thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Tần cô nương không nên hiểu lầm . Lão thân không có ý lưu lại chốn này ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Lúc này chúng ta cần phải đi khỏi tai mắt của Phương Tú mà phu nhân còn về đây cho mất thì giờ, không hiểu có dụng ý gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân biết là hành động của chúng ta chưa thoát khỏi tai mắt giám thị của Phương Tú .

Tần Nhi hỏi :

- Đúng rồi ! Vậy mà phu nhân tưởng ẩn ở trong nhà tranh này để Phương Tú khỏi theo rồi hành tung được ư ?

Vương phu nhân lắc đầu cười đáp :

- Ngày trước lão thân tự biết kỹ thuật của mình không bằng người, khó lòng bảo vệ cho mình và hai đứa con gái được an toàn .

Tần Nhi hỏi :

- Thế thì làm sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Vì vậy mới bố trí trong căn nhà này một chút cơ quan .

Tần Nhi hừ một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân định dẫn bọn tại hạ vào bẫy chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Mai phục ở đây không giống chỗ khác . Bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào còn sống mà rời khỏi chốn này .

Tần Nhi hỏi :

- Mai phục ra sao ? Lợi hại thế nào ?

Vương phu nhân đáp :

- Hỏa được đông vào mười mấy thùng dầu, rồi đem một cái ngòi lớn bằng đầu ngón tay út xuyên qua những thùng hỏa được . Trong khoảnh khắc có thể biến cho căn nhà tranh thành tro bụi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì người ở trong phạm vụ này cũng bị chất nổ làm cho tan xác hay sao?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế !

Bà ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Để tiện việc đốt lên, lão thân đã bố trí rất nhiều ngòi thuốc . Trong phòng ngủ hay ngoài đại sảnh cũng đều có đặt đầu ngòi .

Tần Nhi nói :

- Bọn tại hạ hiểu rõ rồi . Chỉ cần biết chỗ dụng tâm của phu nhân mà thôi .

Vương phu nhân cười mát nói :

- Trừ cách bố trí này còn khá nhiều vật tại đây .

Tần Nhi hỏi :

- Những vật gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Y phục, mặt nạ, cùng những di vật của tiên phu .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân chuẩn bị lấy những thứ đó đem đi hay sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Không phải ! Lão thân muốn ở lại đây .

Lý Hàn Thu ngẩn người ra hỏi :

- Ở lại đây ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Vì chỗ này bố trí thuốc nổ có thể làm tan bia vỡ đá . Người biết nội tình không dám lấn mò vào, mà người không biết cũng không dám bèn mảng tới .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chỉ một lý do này thì không đủ cho tại hạ lưu lại đây .

Vương phu nhân nói :

- Còn một nguyên nhân nữa là chỉ ở đây mới không bị người quấy nhiễu mình được yên ổn mà phát huy chỗ thần diệu của Tiên Chi ...

Tần Nhi lại hỏi :

- Nếu muốn chỗ bí mật thì chúng ta có thể tìm nơi khác . Theo chỗ văn bối biết thì trong vòng trăm dặm đất Kim Lăng này đều có tai mắt của Phương Tú . Chúng ta còn có nhiều cơ hội tìm ra thiếu gì chỗ ẩn bí ở thế gian, việc gì phải ở đây để chịu đựng những sự mạo hiểm ghê gớm ?

Vương phu nhân nói :

- Không kịp đâu . Chúng ta chỉ còn ngày mai nữa ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Làm sao không kịp ?

Vương phu nhân đáp :

- Con Tiên Chi đã thành hình này chỉ còn sống được đến giờ Ngọ ngày mai . Nếu chúng ta không ổn định lại được thì sau giờ Ngọ thân vật ngàn năm mới thành hình này sẽ mất hết linh khí . Khi đó công năng thần diệu giảm đi rất nhiều .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Phu nhân bảo Tiên Chi có sinh mạng thật ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân nói sinh mạng là nó chịu linh khí trời đất, hút tinh hoa của nhật nguyệt mà thành hình thể . Nó như ảo ảnh lại là thực thể . Nếu không biết vận dụng cho khéo thì chỗ ảo diệu của nó cũng thành vô dụng . Ở trong còn có nhiều điều bí ẩn mà lão thân nói không xiết .

Tần Nhi hỏi :

- Nói đi nói lại chẳng qua là phu nhân phải ở lại đây mới được chứ gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Nếu hai vị mà tin được lão thân thì sáng sớm mai sẽ thấy lão thân sử dụng Tiên Chi ...

Bà thở dài nói tiếp :

- Lão thân hao phí mấy năm trời và hy vọng nữa đời người đều ký thác vào con Linh Chi này . Có lý đâu lại làm hư hại nó . Hai vị thử tin lão thân một chuyến xem .

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu thủng thảng nói :

- Nếu có người châm ngòi thuốc nổ thì cả bốn chúng ta lẫn con Linh Chi sẽ bị nổ thành tro bụi .

Vương phu nhân nói :

- Dầu ngòi thuốc nổ đều ở trong đại sảnh và trong phòng ngủ . Người không rõ chỗ bí ẩn thì dĩ nhiên chẳng biết đường mà châm lửa . Còn người biết cũng phải vào trong nhà mới đốt cháy được .

Lý Hàn Thu vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Tại hạ đã tin ở lời trọng thệ của phu nhân .

Tần Nhi đột nhiên xen vào :

- Ngoài căn nhà tranh này không xa mấy có một cây lớn, cành lá rậm rạp . ở trên cây có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng trăm trượng ...

Vương phu nhân ngắt lời :

- Cô nương muốn đến trú ở trên cây đó chẳng ?

Tần Nhi đáp :

- Không phải tại hạ .

Vương phu nhân hỏi :

- Thế thì là ai ?

Tần Nhi đáp :

- Lý tướng công . Vạn nhất phu nhân không cẩn thận để thuốc nổ tung thì chúng ta cũng còn một người để thu lượm thi hài chứ !

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cái đó cần hỏi ý kiến Lý tướng công có yên tâm rồi khỏi nơi đây chẳng ?

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu nói :

- Tướng công đi đi ! Tiểu tỳ coi trong nhà này cũng được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương lại không đi ?

Tần Nhi đáp :

- Vì tiện thiếp coi cuộc sinh tử của tướng công rất quan trọng . Tướng công nên ra ngoài là hơn . Cây lớn có cách đây ngoài mười trượng thì dù hỏa dược có nổ tung cũng không ảnh hưởng tới cây đó được .

Vương phu nhân cười nói :

- Tần cô nương lo xa cũng phải , nhưng lão thân biết chắc ở trong nhà tranh này rất an toàn . Nếu địch yếu mà ta mạnh thì họ không dám xâm phạm chốn này . Bằng địch mạnh ta yếu, họ có đến đây xâm phạm thì cả ta lẫn họ đều phải chết hết .

Tần Nhi nói :

- Dù cho phu nhân tính không lầm thì bên ngoài nhà tranh mình đặt thêm trạm ngầm cũng chẳng hại gì .

Vương phu nhân nói :

- Cô nương không nên hiểu lầm . Lão thân có phản đối ý kiến này đâu .

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Tướng công nghe lời thỉnh cầu của tiểu tỳ một lần được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Được rồi ! Tại hạ ở bên ngoài coi thế địch cho các vị .

Đoạn chàng trở gót ra khỏi nhà tranh .

Vương phu nhân ngó bóng sau lưng Lý Hàn Thu mất hút rồi chậm rãi nói :

- Bây giờ chắc Tần cô nương yên tâm rồi .

Tần Nhi đáp :

- Cái mạng của tiểu tỳ có phải đánh đổi lấy hai mạng của mẹ con phu nhân dĩ nhiên cũng cam lòng .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lời hứa của Lý tướng công trọng hơn ngàn vàng . Hai bên hợp tác đều có lợi mà văn bối không hiểu tại sao phu nhân còn giở trò ?

Vương phu nhân cười lạt :

- Phải chăng cô nương muốn nói là lão thân có mưu kế giảo quyết .

Tần Nhi đáp :

- Trong căn nhà tranh hoang lương mà phu nhân còn chôn thuốc nổ thì thật khiến cho người ta khó mà tin được . Văn bối tưởng không nên mạo hiểm đến thế .

Vương phu nhân nói :

- Té ra cô nương sợ chết .

Tần Nhi nói :

- Văn bối mà sợ chết thì đã ra khỏi căn nhà tranh . Nhưng văn bối dám ở lại đây thì không sợ chết đâu .

Vương phu nhân nói :

- Hời ôi ! Thế thì cô nương tưởng lão thân đem lời hăm dọa chẳng ?

Tần Nhi đáp :

- Chân hay giả thì chỉ có phu nhân biết rõ mà thôi . Nhưng điều đó không quan hệ, văn bối chỉ muốn biết bây giờ phu nhân tính thế nào ?

Vương phu nhân mơ màng đáp :

- Chẳng có tính toán chi hết . Lão thân nói là toàn sự thực . Chúng ta ở lại đây để mượn sức Tiên Chi mà thành đại nguyện ...

Hết hồi 121